

[Socialministeren.]

bemynde, hvorefter socialministeren kan bemyndige bl. a. det sociale udvalg i ansøgers opholdskommune til at træffe afgørelsen. En sådan bemyndigelse er givet i det førnævnte cirkulære af 22. maj 1967, for så vidt angår en række af de hjælpemidler, der kan ydes.

De sager, der stadig skal forelægges revalideringsnævnet, er især sager, der giver anledning til tvivl om, hvorvidt betingelserne for ydelse er til stede, samt sager, hvor det ansøgte hjælpemiddel er særlig bekosteligt. Siden 1967 er der flere gange sket en udvidelse af det område, hvor det sociale udvalg selv træffer afgørelsen om ydelse af et eller andet hjælpemiddel. Ved cirkulære af 22. august 1969 blev der således givet bemyndigelse til at yde hjælp til væskefyldte brystproteser, og ved cirkulære af 21. februar 1973 blev området udvidet med hjælp til colostomiopererede m. fl. Endelig er der ved to cirkulærer af 1. marts i år givet bemyndigelse til de sociale udvalg til at træffe afgørelse om ydelse af hjælp til henholdsvis øjenproteser og parykker. Jeg vil gerne understrege, at disse udvidelser af området for decentraliseringen er sket i forståelse med kommunerne og i takt med, at kommunerne har følt sig i stand til at påtage sig disse øgede arbejdsbyrder.

I bistandslovforslaget, som ventes at træde i kraft den 1. april 1975, er der i afsnit 5 foreslået en omfattende decentralisering af afgørelserne om ydelse af hjælpemidler, og efter forslaget skal det sociale udvalg som hovedregel kunne træffe afgørelse i sager af den omtalte karakter. Af de sager, hvor det sociale udvalg ikke skal kunne træffe afgørelser, henlægges kompetencen til de amtslige revaliderings- og pensionsnævn. Dette gælder bl. a. afgørelser om støtte til motorkøretøjer:

Da der nu må forventes at være mindre end 1 år til bistandslovens forventede ikrafttræden, ser jeg derfor ingen grund til at forcere udlægningen af disse afgørelser, men i den mellemliggende tid skal jeg forsøge at se på, om der er mulighed for at forbedre den praksis, der er gældende i dag.

Hanne Reintoft (DKP):

Jeg vil bare takke ministeren for svaret, som jeg ikke kan være helt tilfreds med, for

jeg synes ikke, vi kan vente, til bistandsloven træder i kraft, fordi det er et problem med lange, lange lister med 8-10 måneders ventetid. Men jeg vil takke for, at man vil se positivt på det, for når det kan lade sig gøre f. eks. for parykker og øjenproteser, må det også kunne lade sig gøre med andre mindre hjælpemidler.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Hanne Reintoft* (DKP) til arbejdsministeren:

„Vil ministeren foranledige, at loven om arbejdsløshedsunderstøttelse ændres således, at pensionister — der efter invalideforsikringsrettens vurdering stadig har en vis arbejdsevne i behold — kan oppebære arbejdsløshedsunderstøttelse på vilkår, der ikke stiller dem ringere end andre med tilknytning til arbejdsmarkedet?“

(Spm. nr. 181).

Skriftlig begrundelse.

Invalidepensionister med laveste og mellemste pension har efter myndighedernes skøn en vis arbejdsevne i behold. De bør derfor af den offentlige arbejdsanvisning kunne anvises arbejde svarende til deres arbejdsevne og i modsat fald kunne oppebære arbejdsløshedsundersøttelse på normale vilkår og ikke efter de regler, der gælder for pensionister, der betragtes som ude af kontakt med arbejdsmarkedet.

Hanne Reintoft (DKP):

Dette spørgsmål ligger mig meget på sinde, for jeg synes virkelig, at vi har en forkert praksis ved vores behandling af invalidepensionister på det område, jeg her nævner.

Når et menneske søger invalidepension og får tildelt laveste eller mellemste pension, ligger der fra statsapparatets side en kendelse, der fastslår, at dette menneske stadig har arbejdskraft i behold, ca. 1/3 eller 1/2 erhvervsevne. Denne opfattelse behandles konsekvent i skattemæssig henseende, idet vi jo tolererer, at disse pensionister har en vis indtjening, uden at vi anfægter invaliditetsbegrebet.

Nogle af pensionisterne kan også klare at supplere pensionen, sådan som den er bereg-